

Forfatter: Kielland, Aleksandar Lange

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Kielland, Aleksandar Lange (1887-03-29)

Citation: Kielland, Aleksandar Lange: "BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Kielland, Aleksandar Lange (1887-03-29)", i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 485. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L0016525180000311.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Cernayden 29de Marts 1887.

Kjære Hr. Justitsraad! — Tak for Brev af 25de og for Bøger: I. Frøken Nelly er nok saa god, hvis det ikke er Wil. Bloch; men er han Forfatter, skulde han skamme sig. II. Prinsessen paa Bolstad — den kunde jeg ikke holde ud; men min Søn Alexander har fortalt mig Historien og udtalt som sin Dom: »at Bogen mangler Stil«, — derved er jeg akkviesceret. III. Midnatssolen læser jeg — og med Fornøielse; det exalterede generer mig mindre nu, da jeg kjender Fru Thoresen og ser hendes skønne og elskværdige Træk bagom; og jeg beundrer s. 486 i høi Grad den gamle Dames Kjendskab til Egnen, hendes utrættelige Varme og Sympati, som hun virkelig ender med at faa meddelt selv den Læser, der ellers frastødes af den noget gammeldagse høit opskruede Naturbegeistring. — Lad os vente med »Paa Hjemveien«, indtil det er prøvet i Kristiania; det skal snart op nu; Omarbejdelsen har jeg foretaget henede for faa Uger siden. De husker, det er en Bagatel, som spilles i en halv Time.

De siger, det er sørgeligt, at Bjørnson spreder sine Kræfter, — ja det er det paa en vis Maade for ham selv, og da væsentligst af den Grund, at han ikke har Raad til det. Men betænk, hvad Nytte alle vi andre har af ham; tænk om I — nu i Danmark havde en Mand med B.s Autoritet til at tage snart denne snart hin i Nakken og holde ham imod Lyset? — tænk hvilken Skat for et lidet Land at have i en stor og modig Mand samlet ligesom hele Folkets Samvittighed; — thi han er som en ond Samvittighed over alle, der fristes henimod Kjæltringagtighed i Politik — i Literatur — i Theologi — overalt. Er det ikke netop, hvad I mangler? — se gamle Madvig famlende og ængstelig, tør ikke sige aabent til Høiesteret: skam Eder! men maa dog sige noget, forat fri sin egen Samvittighed. Eller se den ædle, men lille Hostrup! — som trækkes frem, overvældes med Hurraraab og Begeistring, for at staa forladt paa selve Dagen — tænk om I havde en eneste Mand, som Ingen vovede at gjøre Grin af; — ja Grin var nu et uheldigt Ord, for der er saamænd nok af dem, der har Mod nok til at gjøre B. til Nar, saa ofte de skimter Muligheden. Men Sagen er med ham, at Latteren altid taber; der hvor han stiller sig, samles efterhaanden Alvoret; de tvinges hen til ham — modstræbende, fordi han har Mod og Magt og et forunderligt sikkert Instinkt. Og altid er han paafærde! — imod ham er dog vi andre ikke andet end respektable Næringsdrivende.

Jeg ser Brandes's Stykke faar yderst forskellig Dom: Politiken hører et øgende Bifald; gamle Jacob Davidsen bare Hyssen, den eneste sikre Dom er Teaterkassen, og den venter med at udtale sig en 14 Dage à 3 Uger. Jeg spaar, at Stykket er godt og tørt og ufint, og at Forfatterens Person vil accentuere de svage Sider, saaat Stykket ikke værdsættes efter Fortjeneste.

Beate hilser Dem, Fru Julie og de Smaa fra mig ogsaa Hilsen til Alle.

Deres
Alexander L. Kielland.